

og Menighed i det Hele taget virkelig var blevet bedre siden den Tid, da dette Spørgsmaal om Sognebaandets Løsning først blev bragt paa Bane, saa fandt han dog, at man netop nu skulde løse dette Baand. Dette kan jeg ikke ganske billige; thi det forekommer mig, at, naar et Forhold er blevet bedre, saa er det ikke værd at løse det, f. Ex. med Egtefolk, naar det hedder sig, at de nu leve bedre end de tidligere have gjort, saa finder jeg virkelig, at der er saameget mindre Grund til at løse Baandet mellem dem, og noget Egnende forekommer mig at finde Sted med Hensyn til dette Tilfælde. Jeg skal imidlertid ikke dvæle herved; men den ærede Rigsdagsmand kastede et Blik tilbage og var forundret over, at denne Sag havde gjort et saa stort Fremskridt, siden den først blev bragt paa Bane, og jeg har derved fundet mig foranlediget til ogsaa at følge den ærede Rigsdagsmand i denne Betragtning, og kaste et Blik tilbage til den Tid, da denne Sag først blev bragt i Bevægelse. Da var det den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amt 4de Valgkreds (Grundtvig), der ved sin Autoritet gav Impulsen til dette Spørgsmaal, og det blev understøttet af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amt 1ste Valgkreds (Lindberg) med den Udholdenhed, som vi her i ganske andre Sager have lært at beundre hos ham. Dette gav Anledning til, at i Stænderforsamlingen 1838 blev fremlagt tvende Petitioner, dels fra Rigsdagsmanden for Maribo Amt 1ste Valgkreds og dels fra 9 andre Præster fra den sydvestlige Deel af Sjælland, hvori de androge paa Sognebaandets Løsning, ledsagede af Ansøgninger fra Lægfolk, men det var kun nogle meget faa. Der blev i Stænderne nedsat en Comitee, og Fleertallet deraf, hvortil de to geistlige Medlemmer hørte, gik ind paa, at der skulde gives en større Frihed med Hensyn til Communion og Confirmation, men Mindretallet (Treschow) vilde, at der ogsaa skulde gives en større Frihed med Hensyn til Daaben, men det blev ikke antaget, og det hele Forslag faldt med 35 mod 28 Stemmer. Jeg fremfører dette, fordi Modstanden der netop kom fra Lægfolk, idet Spørgsmaalet var bragt paa Bane af Geistlige, men ville vi spørge, hvorledes andre

Geistlige, som havde haft Leilighed til at see, hvilke Frugter dette Forslag bebudede, ville vi høre, hvad de have udtalt om denne Sag, saa vil jeg henvise til den Erklæring fra det Kjøbenhavnske geistlige Convent, som blev fremlagt ved samme Leilighed, hvori det fraraader dette Forslag, og erklærer, at her, hvor man netop havde haft meest Leilighed til at see, hvilke Frugter et saadant Forslag vilde bære, har det baaret de Frugter, at Sognebaandets Løsning i Kjøbenhavn i mange Henseender havde ført til en kirkelig Opløsning. Ordene ere disse (Roeskilde Stændertidende Pag. 1141). Dette har ogsaa vist sig, at Løsningen af Sognebaandet har hos et meget stort Antal af Menigheden været ledsaget af en sørgelig Afskillelse fra Kirken. Enhver veed, at der i Kjøbenhavn findes flere Tusinde Menneffer, som aldeles ingen Forbindelse have med nogen Præst. Efter denne Tid har dette Spørgsmaal om Sognebaandets Løsning været ivrigt debatteret, der har været talt for og imod med megen Nidskærhed og med meget Talent, og selv, efterat Kirkecomissionen kom til den Erkjendelse at maatte foreslaae Sognebaandets Løsning, et Forslag, som blev indbragt af Dr. Nordam, saa finde vi, at der hos Mange har været sig Uengstelig og Betyrning. Netop med Hensyn til dette Forslag have Forskjellige, saavel Geistlige som Lægfolk, tilskrevet mig og have i deres Breve udtalt Uengstelse for den foreslaaede Ordning af Sagen. Jeg skal ogsaa tillade mig at henvise til en Afhandling i Evang. Kirketid. Nr. 21 s. A. af et geistligt Medlem, Dr. Kalkar, som netop i den sidste Tid, efterat Sagen var bragt for Kirkecomissionen, har fremhævet de Betænkeligheder, han havde ved denne Sag. Jeg skal i Korthed angive Hovedmomenterne. Han antager nemlig, at denne Indrømmelse maa ansees som meget beklagelig og farlig, fordi den vil løsribe vort Kirkesamfund fra den historiske Udviklings Grundvold, vil tilintetgøre det Gavnlig og Velgjørende, som ligger i Sognesforholdet, vil betage Præsten Ret til at udøve den kristelige Sjøleomsorg og forstyrre Nærighed og Velvillie mellem Præst og Menighed, vil lede vor evangelisk-lutheriske Kirke ind i Liebhaberiets og Subjectivitets